

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 2 de Nules (Hiszpania) w dniu 9 lipca 2019 r. – Investcapital Ltd/FE

(Sprawa C-524/19)

(2019/C 363/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 2 de Nules

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Investcapital Ltd

Strona pozwana: FE

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 rozporządzenia nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by w ramach postępowań w sprawie europejskiego nakazu zapłaty prowadzonych zgodnie z rzezonym rozporządzeniem sądy przeprowadzały z urzędu kontrolę nieuczciwych warunków, które mogą istnieć w umowie, z której wynika dług, zgodnie z art. 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽²⁾, w szczególności jeżeli w celu przeprowadzenia wspomnianej kontroli sąd krajowy musi wcześniej zbadać umowę?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. 2006, L 399, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 25 lipca 2019 r. – MO przeciwko Subdelegación del Gobierno en Toledo

(Sprawa C-568/19)

(2019/C 363/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MO.

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Toledo

Pytania prejudycjalne

Czy wykładnia wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 23 kwietnia 2015 r. (sprawa C-38/14, Zaizoune ⁽¹⁾), zgodnie z którą hiszpańskie organy administracji publicznej i sądy mogą stosować bezpośrednio dyrektywę 2008/115/WE ⁽²⁾, na niekorzyść obywatela państwa trzeciego, z pominięciem i niestosowaniem uregulowania krajowego, korzystniejszego w zakresie przewidzianych kar, a ze zwiększeniem odpowiedzialności karnej oraz ewentualnym nieprzebrzeganiem zasady legalności w sprawach karnych, jest zgodna z jego orzecznictwem dotyczącym granic bezpośredniej skuteczności dyrektyw; oraz czy niezgodności uregulowania hiszpańskiego z dyrektywą należy zarządzić nie w ten sposób, lecz raczej w drodze zmiany przepisów prawa lub zastosowania środków przewidzianych przez prawo wspólnotowe w celu skłonienia państwa do należytej transpozycji dyrektyw.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 23 kwietnia 2015 r., Zaizoune (C-38/14, EU:C:2015:260).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 5 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 2 sierpnia 2019 r. – SI/Subdelegación del Gobierno en Barcelona

(Sprawa C-592/19)

(2019/C 363/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 5 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SI

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2003/109/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wpis w rejestrze karnym, niezależnie od jego charakteru, jest wystarczającą podstawą odmowy przyznania statusu rezydenta długoterminowego, bez konieczności dokonywania oceny okresu zamieszkania i istnienia związków z państwem zamieszkania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44)